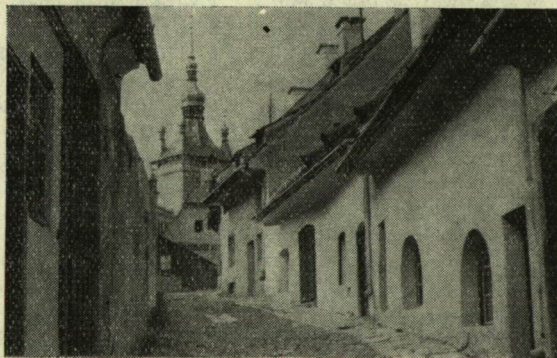

Sok, Magyarországon szerkesztett, idegen nyelveken megjelentetett, s általában a Corvina Könyvkiadó által nyugati nyelvterületeken piacra vitt szépirodalmi gyűjteményünknek igen gyakran az a legnagyobb hibája, olykor végzetesnek mutakozó tévedése, hogy a magyar irodalomtörténet értékrendjét és a magyar olvasó lélekrezdüléseit figyelve válogatja össze anyagát — a külföld számára! Emiatt odáig merek menni, hogy egyenesen leírjam: Budapesten egyszerűen nem is lehet igazán jó angol, francia, német stb. nyelvű gyűjteményeket szerkeszteni, mivel az adott budapesti válogatószerkesztő a magyar, s nem annak a másik, idegen világnak az ízléskörében, érzelmi, fogalmi és nyelvi közegében él. Kultúránk azonban hiába európai, s költészetünk is hiába éri el a világszínvonalat, *de facto* lényegbeli különbségek mindig létezni fognak a más kultúrákkal és irodalmakkal történő egybevetésnél.

E különbségekből adódnak a Petőfi-versek norvégra fordítása során alkalmazott kompromisszumok is. Annak az eldöntése azonban, hogy a sok irányba húzó szempontokat figyelembe véve készült norvég nyelvű Petőfi-válogatás jónak vagy gyengének minősítendő-e, már nem az én dolgom, aki a könyvnek szerkesztője, válogatója, előszóírója, sőt részben fordítója is voltam. Készülése során számtalanszor örvendhettem nyelvi és képi telitalálatoknak, de tudomásul kellett olykor vennem az eredeti szövegének reménytelen elszegényedését is, zömben olyankor, amikor a magyar szöveg vagy lírai kép, sajátos történelmi vagy földrajzi háttére folytán, egyszerűen nem közölhet érdemlegeset az északi tájak emberével. Személy szerint azonban az a meggyőződése, hogy a szép és ízléses kiállítású első norvég nyelvű Petőfi-könyv nem lesz méltatlan 150 éve született nagy lírikusunkhoz. Jeles norvég fordítóinak igyekezetében nem volt hiány. A fordítógép szolgál szerepétől idegenkedve fordításaikkal a norvég nyelv törvényeihez alkalmazott, s a norvég kultúra és költészet előzményeivel összefüggésben álló norvég Petőfit teremtettek. A kötet címéül egyik legfilozofikusabb verse, a *Világosságot!* címét választottam, s a címlapon, melyről Petőfi színes arcképe tekint ránk, innen a norvég cím: *Det må bli lys!*

A Norvég Kultúrtnács (Norsk Kulturråd) ezer példányt vásárolt meg az első kiadásból, s e példányokat a közkönyvtáraknak ajándékozta. 1973 januárjától nem lesz többé egyetlen olyan norvég közkönyvtár sem, melynek polcán nem állana ott a mi Petőfink!

Az áldozatkész kiadásért és a Petőfihez méltó szép kiállításért az oslói Gyldendal Norsk Forlagot illeti a köszönet.

SEGESVÁR